

Monolitisk

*Ved hvert møde med Knud Steffen
Nielsens digte afslides små lag af
betydning*

*Knud Steffen Nielsen
Ser sit snit 64 sider. 80 kr.
Edition AfterHand*

*Anmeldt af
Brian Dan Christensen*

Allerede i bogens titel kan man se, at der er noget visuelt på færde. Lysmetaforikken ligger og ulmer nede i siderne. Men man skal være opmærksom, ikke lade sig blænde af lyset, for bogen har også ambitioner om at være et verbalt snitmønster. Og så kan man risikere at snitte sig i fingrene.

Digtene bevæger sig hele tiden, i alle retninger, i flere dimensioner. Ordene hopper og danser ind og ud og rundt, og det kan virke ret umotiveret. Men pludselig rejser man af sted, fra det helt nærværende, fra det sjælelige, til noget rumligt, flagende rundt eller andet sted derude.

Nogle gange ved man ikke, om man læser et digt eller betragter en skulptur. Kiler om man selv bliver betragtet. Og det er jo ganske gotisk. Nogle gange bevæger man sig gennem et rum, der udfoldes mellem ordene. Nogle gange bliver det helt tektonisk, ordskorpens forskydninger:

*I fingrene et gab
mellem det vi forudså og
splintrede
vinduesviskere.*

Lysmetaforikken tangeres diskret. Den udstilles ikke, men der hviskes om den. Og den eksistentielle dynamik i de splintrede vinduesviskere står i skarp kontrast til det næsten popagtigt banale i »det vi forudså«. Her skriver Knud Steffen Nielsen sig pågående og virkeligt op mod en spydig nonchalance i digtet »Film«. der i sin helhed lyder: »Jeg kan mærke på violinerne/at den blinde pige nok får/synet igen«. Knud Steffen Nielsen bruger læserens hornhinde som et lærred for sine verbale projektioner. Men filmen er også den tynde hinde mellem verden og oplevelsen af verden. Filmdigtet orkestrerer en smuk syntese mellem bogens to dominerende sæt metaforer, lyset og rummet. Bemærk, at digteren ikke hører noget på violinerne, men netop mærker. For bogen er hele tiden en famlen gennem rummet, ordbilledhuggeri, en verbal topografi. Omgivelserne defineres via akustikken, der jo er et rumligt fænomen. Rummet afsøges nogle gange af violinerne, nogle gange bare af et ekko. Musisk og flagermusisk. Når synet selvreferentielt er afkoblet, er det ikke et handicap, men et privilegium:

*blyanten ser sit snit, øjet ser stadig
på øjnene, der
falder i en
lind strøm.*

En lind strøm af liv og lys, højspænding mellem ord og øjne. Knud Steffen Nielsens blyant mejsler og fortæller om det hele: fra benmel, tøfler og hunde til himmellegemer. Det er meningen, at læseren skal få stød, og det får han også, hvis der læses ihærdigt nok; ikke bare sætte stikket ind, men også tænde for kontakten. Titler som »Installation med imiteret jakke« eller »Veneziansk skitse« antyder, at forfatteren skriver ud fra konkrete forlæg af den ene eller anden art. Men det lukker ikke læseren ude. Digtene er monolitiske, »dagene som isvand kastet mod alle sanser«. Et massivt bombardement. Men læst i små bidder kan man afslide dem lag efter lag af betydning.